

במה טומנין פרק רביעי שבת

ג.

עין משפט נר מצוה

יב א מיי פכיה מהל' שנת
הליט' סנה לאין סה
טושיע אריח סימן רנט
ספי' א:
ב ב ג מיי פכיה מהל'
שנת הלכה כה טור
טושיע אריח סימן שח ספי'
כ:
בא ד מיי פכיה מהל' שנת
הלכה כה טור טושיע שח
ספי' כד וסי' שח ספי' ט:
בב ה ד מיי פכיה מהל'
שנת הלכה כה סנה שח
טושיע אריח סי' שח ספי'
לה וסימן מהל' ספי' ז:
בג ד מיי פכיה מהלכות
שנת הלכה א סנה שח
טושיע אריח סימן שג
ספי' ט:

רבינו הונאל

רקוייל כרובא דאמר שלא
שנו אלא שלא יחדן
להטמנה, ואבל יחדן
להטמנה מטלטלין אותן,
הבאים מן ההפקה ומה
ורבינא דהוא בתראה
אוקמה למשנתו בשל
הפקה. פי' הפתק, לשון
היינו, הוה, כגון אורז
המוטל לסחורה כדחתנו
בפי' [טו] התחבבים הבאים
מן הסליחה אסורין ומן
ההפקה מותרין, ותני [טז]
החבין והקלטאות
הבאים מן ההפקה ומן
האוצר ומן הספינה מותרין,
כדחתנו גיזי צמר של
הפתק אין מטלטלין אותן
אם התקינו בעל הבית
להשתמש בהן מותר. ויריות
של דקל שגרין לצעים
עליהן לשיבה.
אוקינא ר' חנינא בן
עקיבא אומר צריך לקשר,
ו' שמעון בן גמליאל אומר
אין צריך לקשר. אמר
רבה בר בר חנה הילכתא
כרשב"ג, ואפי' דאמר רב
יקשהו היא אמר שמואל
דיו. הא דאמר בר אסי
עריפא מדשמואל, ומצא
רב לבייהוה יחיד ויחיד
ורבים הלכה כרבים. הא
דאמר רב יהודה מכניס
אדם מלא קופתו עפר, כבר
פרשתי במסכת י"ט, דלא
(אכרע בהא מילתא) [ב] מייבא
ביה מעשה. [ג] נימא
כתנאי בכל חפצין את הכלים
כר', מלשון אשה חופפת
וטורקת כר'.

ל' עין ערוך ערך אפקת.

אלא אי איתמר בו'. אין גירסא זו נכונה ללכאורה משמע שלרצא
עלמנ היה מקשה וטפי הוי ינחא אי הוה גרסא אלא אמר
רצא אכל לפי זה הוה נריך לומר דרבינא לפלוגי אמת':
רבינא אומר בשל הפתק שנו. ומילתא דרצא כדקאמר מעיקרא
ובשאינה של הפתק ותימא דרצא
קאמינא לא שנו משמע דלאמתימין
קאי והא דמתימין מיירי בשל הפתק'
ו"ל דרישא מיירי בכל גיזי צמר בין של
הפתק בין שאינה של הפתק דאין
מטלטלים אותן וקאמר רצא לא שנו
בהנהו שאינה של הפתק אלא שלא טמנין
בהן אכל טמנין בהן מטלטלים אותן והא
דקמני סיפא כילד הוא עושה כו' בשל
הפתק קאמר ואפי' שטמנין בהן אין
מטלטלין כיון שלא הזמינן:
ורב אסי אמר ישב אפי' שרא

קשר וישלא חישוב. רבינו
שמעון הוה פסק כרז אסי מדקאמר
בסמוך רב אסי שהוה צמראה מתני'
נמי דיקא' ור"ט פוסק כרז מכת
קושיא כמו שפורש צפרק כל הכלים
(לקמן דף קכו. ג' ד"ה ר"י אומר וכו')
בפקורין ובציפא. פרי"ח כיפה
שיש בה שער ונתונין
אותה צראש הקרה ונראה שהוה
שער ראשו: **אבל לא** צבען בשמן
אין יוצאין בהן. לאו דוקא אין יוצאין
דאפילו לטלטל אסור לפי שאינה
מוכנסת אלא נקט אין יוצאין אגב צראש
ובסמוך נמי דקאמר אכל יאל בהן
שעה אחת מצעוד יוס לאו דוקא יאל
דהוה הדין ישב בהן צמיתו'.
ואם יצא בהן שעה אחת בו'.
אפי' שאל נבע ולא מישב
היינו כרז אסי דלמר ישב אפי' שאל
מישב ולא קינר קשה לר"י רישא דקמני
יוצאין בהן צמר שצבען מלא אריא
דבעי אפילו מישב נמי דהא כיון
דמתיר יאל אפי' שאל נבע ולא
מישב כל שכן מישב' ולא נבע
ללכאורה ישיבה גריעה ממתנה וכן
נמי יציאה ומירך דהאי דקאמר נבען
לא ללאת בהן שעת אלא כדי ללאת
בהן מצעוד יוס ואחר כך נמלכו' ואפי'ה
יכול ללאת בהן שעת:
ולא ידענא אי בית האבא הוה.
פי' אי משום בית האבא האכל
המיר אי משום בית המשטה':
רבי

יהודה המכניס אדם מלא קופתו עפר ועושה בה כל צרכו דרש מר זוטרא
משמיה דמר זוטרא רבה והוא שיחד לו קרן זוית אמרו רבנן קמיה דרב פפא
כמואן כרבן שמעון בן גמליאל דאי כרבנן האמרי בעינן מעשה אמר להו רב
פפא אפילו תימא רבנן עד כאן לא קאמרי רבנן דבעינן מעשה אלא מידי דבר
עבידא ביה מעשה אבל מידי דלא בר מיעבדא ביה מעשה לא נימא
כתנאי בכל חפצין את הכלים חוץ מכלי כסף בגרתקון הוה נתר והול
מותר והתנאי הוה אסור מאי לאו בהא קמיפלגי דמר סבר בעינן
מעשה ומר סבר לא בעינן מעשה לא דכולי עלמא לא בעינן מעשה ולא
קשיא הוה ר' יהודה הא ר' שמעון) הא רבי יהודה דאמר דבר שאין מתכוין
אסור הא ר' שמעון דאמר דבר שאין מתכוין מותר במאי אוקימתא להא
דשרי כר"ש אימא סיפא אבל לא יחוף בהם שערו ואי ר"ש משרא קשרי דתנן
גזיר

מלכה: אכל נטר וחול מוסר. דלא גריר ליה לכסף: מאי לאו. הא דתניא אסור לאו משום
דגריר ליה אלא משום מוקצה קאמר ליה ומגא דשרי כגון שהכניס מלא קופתו לך ועירה על גבי קרקע ומאן דאסר קסבר
בעינן מעשה חיה לא יכול: לא דקונו עלמא. צמדי דלאו צר מעשה לא בעינן מעשה דלית להו הא דרז יהודה וטעמא
מאן דאסר דומינן דגריר ואף על גב דלא מייכוין לגרוך אסור כרבי יהודה דלמר דבר שאין מתכוין אסור ומאן דשרי
כר"ש. ומיניה גרתקון אסור דודאי גריר ומורה ר"ש בפסיקא רישא ולא ימות [לקמן עה.]: ויהוה צדק. צמיתו שערו וצמיתו שמשירו:
מיר

נוטל את היסווי. אלמא בהך דטמני נמי קאסר לטלטולי אלא על
ידי כסווי: יחדן לטמנה. לעולם: רבינא אומר. לעולם כדקאמר
רצא אס טמנין בהן מותר לטלטל דכמאן דמחאן דימחא לכסי דמו ורצא לאו
אמתמימין קאי דמתמימין בגימין של הפתק דודאי עמיד להחזיק משם
ולא יחדן לך: הפתק. מערכה
גדולה שעורכין ומושיבין להקטותן
לסחורה שקורין ט"ש בין של צגדים
בין של צמר בין של חגדים ובשר
מלוח: חריוס. ענפים קשים כעץ.
משוקשו שדראות של לוציין ונפלו
עלין שלהן קרי להן חריות: שגדן.
כל (לקיטת) [קליטת] תמרים קרי
גדייה: צריך לקשר. לקשר יחד
מצעוד יוס להוכיח שלישיה עומדים
ואס לא קשר יחד אסור לטלטל
למחר דלא הוי יחד צמחשה: ורז
אסי אמר ישב. עליהן מצעוד יוס:
ואפי' שאל חישב עליהן לישב
למחר גלי דעמיה לשישיה קיימי:
פקוין. שמתן סרוק שנתנין על
המכה: ציפא. אמר מנופץ היתמן
על המכה: **בזמן שצבען**. גלי
דעמיה למכה קיימי להניח עליה
שצבת דלאו לרפואה יניחו אלא שלא
ישרטו מלבושיו את מכתו והוה ליה
כמלבוש דעלמא. אכל לא צבען צמנין
דלאו מלבוש יניחו הוה ליה משאי
ואין יוצאין צו לר"ה: **ואם יאל** בהן
כו'. היינו כרז אסי דלמר ישב
אפי' שאל קשר ולא חישב: **אף** אן
נמי סנינא. כרז אסי: קש. סממיה
לטינא קאי ללבוש או להסקה
ומוקצה הוה ואס היה גמון על
המטה ולא לשכב עליו וצא שצבת
לשכב עליו והוארך לנענעו ולשוטחו
לשישיה שלא יאל צבור וקשה: לא
ינענעו בידו. שאסור לטלטלו: **אכל**
מנענעו בגופו. כלאחר יד: או שהיה
עליו כר או סדין. ששכב עליו מצעוד
יוס ואפי' שאל יחדו לך ולא מישב
עליו דהיינו כרז אסי: **ומאן סנא**.
דלעיל דלמר צריך לקשר ופליגי
דארכין שמעון: **ולא ידענא**. ועירי
קאמר לה: דעירידי. ולא יכלו לקסור
מצעוד יוס והתם הוה דשרי צלל
קיסור אכל בעלמא לא: **מכניס מלא**
קופסו עפר. לכסות צו זואה ורוק
ומערה העפר צמיתו לארץ ונוטלו
תמיד לכל זרכווי: והוא שיחד לו
קרן זוית. דהוי כמוכן ועומד לך
אכל נתנו צמלע צמיתו למדרס רגלים
הוי הוה צלל לגבי קרקעית הצית
ומוקצה ואסור: **כרבן שמעון**. דשרי
צמחשה בעלמא שאין מעשה מוכיח
שעומד לעשות זרכווי: **דבר מעניד**
מעשה. שכן מעשה הוה שיכול
לעשות צו מעשה הוכחה: **לימא**
כתנאי. הא דרז יהודה צמדי
דלאו צר מעשה: חפין. משפספין
את הכלים שצבת ללחמאן: חוץ
מכלי כסף בגרתקון. כמין עפר
שגדל צמיתו של יין וקורין לו אלויס
והוא עיקר תקון כלי כסף וגורר אותו

שגדרין לעצים. שמתן
להסק (לקמן קכח). צריך
לקשר. מנרש שנת (טו).
הקשר שעל גבי דמיה
וסמא להסקה ומוקצה הוה
וצא לשכב עליו ומנענעו
כדי שיזא קו ורז לשכב.
לא ינענעו בידו. דמוקצה
הוה, אבל מנענעו בגופו.
כתנאי וטלטול מן האד הוה
דלא שמי טלטול (לקמן
קכח). או שיהיה עליו
כר או סדין. דגלי דעמיה
דאקיה לשישיה מעשה מוכיח
כל עליו (טו). מכניס אדם
מלא קופתו עפר. כסמיה
ועמיה ממוקס אחר, ועושה
בה כל צרכיו. ולא אמרין
דאקיה לשישיה מעשה מוכיח
טענה לה לגבי קרקע עפר
אזירי דזוטרא (ביצה טו).
הוא שיחד לו קרן זוית.
ולא שטמיה ומוקצה מילתא
דלבוש קא צע לה, ועפר
מיומא קאמר שאין מילתא
לא חפירה ולא כמיהא אלא
הכנה (טו).

מוסף וסופות

א. ואפי' טמן בהן אין
מטלטלין אותן. פי' הרין.
ב. להטמנה. מוס' הלא'.
מיהו ייחדן להטמנה אפי'
בשל הפתק מטלטלין
אותן. פי' הרין. ג. [אפי']
דישכבה שלא בהומנה
גרעא מהומנה גירדתא.
ירענא. וכו' אם חשב
עליהן כשמואל ואפי'
שלא ישב. כרבי' ט. שלא
מצאו הומנה מועלת כ"א
לגבי מוקצה לשווי' מוכן,
הוי' הני פקורין וציפא הן
מוקצין דסתמיהו לטויה
קיימי, ומשי' בעי הומנה
ובלא הומנה מועלת כ"א
מיר' ה. ולא יצא. מוס'
הלא' ט. ולא יצא בהם.
מוס' הלא' ט. א. אבל
בעלמא. מוס' הלא' ט.

א) [ומסמא פ"ד, ט] לקמן
ככה: קסו, א ופי' מוס'
לקמן קסה: מדיה וחדוה,
ד) [ומסמא פ"ד, ט] שכל
מיי' עיי' ט, ו) לקמן קסח,
ז) כ"ה ט, ח) ג"ה אכל
ט) [ומסמא' כ"ה פ"ד,
י) ח"מ מיי' ט] [ועל מל':
ז) שם וט"ז, ט] [ועל מל',
ט) שאל שצבען ולא כרבן
צמחשה היינו כרז אסי כר' ג

לענין רש"י

ט"ש ערמה.
אלו"ם. צריך (אלוים).

מוסף רש"י

שגדרין לעצים. שמתן
להסק (לקמן קכח). צריך
לקשר. מנרש שנת (טו).
הקשר שעל גבי דמיה
וסמא להסקה ומוקצה הוה
וצא לשכב עליו ומנענעו
כדי שיזא קו ורז לשכב.
לא ינענעו בידו. דמוקצה
הוה, אבל מנענעו בגופו.
כתנאי וטלטול מן האד הוה
דלא שמי טלטול (לקמן
קכח). או שיהיה עליו
כר או סדין. דגלי דעמיה
דאקיה לשישיה מעשה מוכיח
כל עליו (טו). מכניס אדם
מלא קופתו עפר. כסמיה
ועמיה ממוקס אחר, ועושה
בה כל צרכיו. ולא אמרין
דאקיה לשישיה מעשה מוכיח
טענה לה לגבי קרקע עפר
אזירי דזוטרא (ביצה טו).
הוא שיחד לו קרן זוית.
ולא שטמיה ומוקצה מילתא
דלבוש קא צע לה, ועפר
מיומא קאמר שאין מילתא
לא חפירה ולא כמיהא אלא
הכנה (טו).

מוסף וסופות

א. ואפי' טמן בהן אין
מטלטלין אותן. פי' הרין.
ב. להטמנה. מוס' הלא'.
מיהו ייחדן להטמנה אפי'
בשל הפתק מטלטלין
אותן. פי' הרין. ג. [אפי']
דישכבה שלא בהומנה
גרעא מהומנה גירדתא.
ירענא. וכו' אם חשב
עליהן כשמואל ואפי'
שלא ישב. כרבי' ט. שלא
מצאו הומנה מועלת כ"א
לגבי מוקצה לשווי' מוכן,
הוי' הני פקורין וציפא הן
מוקצין דסתמיהו לטויה
קיימי, ומשי' בעי הומנה
ובלא הומנה מועלת כ"א
מיר' ה. ולא יצא. מוס'
הלא' ט. ולא יצא בהם.
מוס' הלא' ט. א. אבל
בעלמא. מוס' הלא' ט.